

Arrest

nr. 71 919 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 15 juni 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn met de familienaam G.(...), het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en woonachtig te zijn in Taperakan in Armenië. U bent getrouwd met H.(...) D.(...) en heeft met hem drie minderjarige zonen: R.(...) (O.V. 6.713.663), S.(...) (O.V. 6.713.663) en G.(...) D.(...) (O.V. 6.713.663). Na uw huwelijk neemt u de familienaam van uw man aan. Uw man deelt in de periode van de presidentsverkiezingen van februari 2008 cd's uit met beelden van de betogingen na die verkiezingen. Op 1 maart 2008 verdwijnt hij – u vermoedt vanwege de cd's – en sindsdien heeft u geen nieuws meer van hem. Samen met uw vriendin A.(...) A.(...), werkend bij de financiële dienst van de politie van Taperakan, probeert u hem op te sporen maar zonder resultaat. Uw oudste zoon R.(...) wordt in 2009 (hij is dan zestien jaar) door het militair commissariaat van V.(...) opgeroepen voor een medische controle voor zijn legerdienst. Aangezien hij op dat moment bijles volgt in Yerevan, gaat hij daar niet op in. De directeur van zijn school blijft er echter op aandringen dat hij zich moet melden. Uiteindelijk doet u dat samen met uw zoon begin juli 2010. In verband met zijn aanmelding heeft uw zoon een gesprek met de aanwervingsverantwoordelijke van het leger, V.(...) N.(...), in diens kantoor. Uzelf blijft op de gang wachten. Uw zoon zegt aan N.(...) dat hij zijn legerdienst wil uitstellen tot na zijn universitaire studies die hij zou aanvatten. Dat is niet naar de zin van N.(...) en daarop volgt een handgemeen. Door het lawaai komt u het lokaal binnen en in een hysterische bui raakt u zelf ook slaags met N.(...). Enkele dagen na dit incident ontvangt u een convocatie van de wijkagent. N.(...) heeft tegen u een klacht ingediend. Op aanraden van uw vriendin A.(...) duikt u met uw zonen onder bij haar oom in Yerevan. U verlaat Armenië op 28 augustus 2010 met de wagen naar Georgië. Uw kinderen blijven in Armenië. In Photi in Georgië neemt u een boot – u weet niet naar waar. Met een auto rijdt u daarna een vijftal dagen tot u in Polen aankomt. Daar wacht u op uw zonen. Uw zonen R.(...) en S.(...) vliegen op 8 september 2010 van de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) naar Praag waarna ze met een auto naar Polen komen. Op 9 oktober 2010 volgt uw jongste zoon G.(...) diezelfde route. Vanuit Polen rijden jullie op 27 oktober 2010 samen naar België waar u de volgende dag aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel Armeens paspoort met nummer AE0432609, de originele Armeense paspoorten van uw drie zonen met nummers AK0588891, AK0587331 en AK0587330, uw originele huwelijksakte, uw originele geboorteakte, de drie originele geboorteaktes van uw drie zonen, een originele convocatie en twee originele Armeense krantenartikels.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u V.(...) N.(...), medewerker van militair commissariaat van Vedi, die tegen u een klacht heeft ingediend nadat u met hem betrokken was in een schermutseling op het commissariaat (CGVS p. 12 & p. 17). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig ondermijnd wordt door **uw verklaringen omtrent uw paspoort, dat van uw zonen, uw familieleden, uw reisroute, uw visumaanvraag & die van uw zonen.** Zo verklaart u dat u nog nooit een visum aangevraagd heeft bij een of andere ambassade (CGVS p. 9), dat uw paspoort met nummer AE0432609 geldig tot 10 november 2009, in dat jaar in Vedi verlengd werd tot 10 november 2014 en dat u na die verlenging nooit een ander paspoort heeft gehad (CGVS p. 5-6), dat uw vader A.(...) G.(...) en uw moeder A.(...) G.(...) overleden zijn in respectievelijk 1993 en 2000 (CGVS p. 4) en dat u één broer S.(...) G.(...) heeft die in Rusland is sinds 1996 (sindsdien heeft u geen contact meer met hem), maar dat u voor de rest geen andere broers of zussen heeft (CGVS p. 4). Daarnaast verklaart u dat de paspoorten van uw zonen R.(...), S.(...) en G.(...), die ze op 9 en 10 augustus 2010 uitgereikt kregen met de respectievelijke nummers AK0588891, AK0587331 en AK0587330, de enige zijn die ze ooit gehad hebben en dat ze dus in 2010 voor het eerst een paspoort kregen (CGVS p. 7). Over uw zonen verklaart u ook dat ze een Schengenvisum hadden bekomen bij de Italiaanse ambassade via ene M.(...) en dat ze bij uw weten bij geen enkele andere ambassade ooit een visum aangevraagd hebben maar dat u toen al niet meer in Armenië was (CGVS p. 7 & p. 10). In verband met uw man verklaart u dat hij verdwenen is sinds 1 maart 2008 en dat u sindsdien geen nieuws meer van hem heeft (CGVS p. 3). Deze verklaringen stroken echter helemaal niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt dat u een visum voor familiebezoek aanvroeg en bekwam bij de Duitse ambassade in Yerevan op respectievelijk 24 juni 2010 en 8 juli 2010. Als u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u 'Ik herhaal het nog eens. Ik heb onvolwassen kinderen achtergelaten in Armenië. Ik heb volmacht gegeven aan toeristisch bureau. Ik heb foto's en geld achtergelaten. Ik vroeg hen het mogelijke en onmogelijke te doen om kinderen naar mij te brengen'. Als u gezegd wordt dat het om uw visumaanvraag bij de Duitse ambassade gaat, verklaart u 'Het zou kunnen dat er voor mij een visum werd aangevraagd in de Duitse ambassade, omdat het in de Italiaanse ambassade niet ging de eerste keer'. Als u daarop geconfronteerd wordt dat u eerder had gezegd dat u nog nooit een visum aangevraagd bij een ambassade en dat u nu zegt dat u al naar de Italiaanse ambassade was geweest, zegt u 'ja, dat was zo'. Als u gevraagd wordt hoe u uw visum niet

zelf zou geregeld hebben aangezien u de Duitse visumaanvraag persoonlijk ondertekende, antwoordt u 'ik heb mijn handtekening achtergelaten' (CGVS p. 11). Bovendien werd het Duitse visum aangevraagd voor uw paspoort met nummer AK0483867 uitgegeven op 14 april 2010. Als u geconfronteerd wordt met uw eerdere uitspraak dat u na de verlenging van uw paspoort met nummer AE0432609 geen ander paspoort meer gehad heeft, verklaart u 'het toeristisch bureau heeft het zo geregeld' (CGVS p. 11). Met deze antwoorden geeft u echter geen afdoende verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheden omtrent uw visumaanvragen en paspoorten. In de Duitse visumaanvraag staat overigens vermeld dat uw beide ouders reeds 10 jaar in België verblijven, alsook meerdere broers en zussen. Uw zus K.(...) G.(...) (geboren op 20 september 1958 in Taperaken, al 15 jaar in België verblijvend en ondertussen de Belgische nationaliteit bezittend zoals blijkt uit de aanvraag; paspoortnummer 590-6878830-04) was de persoon die u via de Duitse ambassade in Yerevan uitnodigde naar België en zij heeft die uitnodiging ondertekend op 6 juni 2010 in Sint-Jans-Molenbeek. In die uitnodiging vermeldt zij trouwens dat u vergezeld bent van uw echtgenoot H.(...) D.(...) en uw drie zonen R.(...), S.(...) en G.(...). Geconfronteerd met het feit dat dit wel een heel groot verschil is met wat u eerder verklaarde over uw ouders, broers en zussen en echtgenoot zegt u 'dat is niet de waarheid'. Als u er op gewezen wordt dat K.(...) G.(...) en K.(...)G.(...) al een asielaanvraag deden in België in respectievelijk 2004 en 1996 en dat ze daarbij verklaarden afkomstig te zijn uit Taperakan (net als u) en dat hun ouders A.(...) en A.(...) G.(...) heten (net als uw ouders) en dat dat toch uw broer en zus zijn, verklaart u 'ik ken hen niet. Ik heb geen zussen' (CGVS p. 11). Uw blijvend ontkennen omtrent deze tegenstrijdigheden, doen ernstige vragen rijzen over uw oprechtheid tegenover de Belgische asielinstanties, gelet op de informatie die u en uw zus de Duits ambassade te kennen gaven bij uw visumaanvraag. Nog uit de Duitse visumaanvraag blijkt dat uw man op 14 april 2010 een paspoort kreeg uitgereikt van de Armeense autoriteiten, nota bene op dezelfde dag en bij dezelfde autoriteit als uw paspoort met nummer AK0483867. Als u gezegd wordt dat het daarom opmerkelijk is dat u niet wist waar hij was, verklaart u 'u hebt net zelf gezegd dat een 13-jarige niet alleen op het vliegtuig kan. Is het mogelijk? Nee. Volgens mij is alles mogelijk in Armenië' (CGVS p. 11). Met dit antwoord verduidelijkt u echter niet of u wist waar uw man was. Uit de informatie blijkt ook dat er op 10 juli 2010 voor uw drie zonen een visum werd aangevraagd bij de Belgische ambassade in Moskou, maar dat werd op 5 oktober 2010 geweigerd. De negatieve beslissing vermeldt dat veel familie van de moeder van deze drie broers (i.c. uzelf) in België woont. Niet alleen bevestigt deze informatie het verblijf van uw familieleden op Belgisch grondgebied, het strookt ook niet met uw eerdere verklaring dat uw zonen enkel bij de Italiaanse ambassade een visum aanvroegen (zie boven). Hiermee geconfronteerd, verklaart u 'ik heb betaald aan toeristische bureaus. Wat ze verder hebben gedaan, weet ik niet' (CGVS p. 10). Dit antwoord is, net als uw bewering als zou u niet weten of uw zonen nog ergens anders een visum aangevraagd hebben omdat u toen al niet meer in Armenië was (zie boven), ontoereikend daar de visumaanvraag dateert van 10 juli 2010 en u verklaart Armenië pas verlaten te hebben eind augustus 2010, waarschijnlijk de 28ste (CGVS p. 9). Deze Belgische visumaanvraag werd voor uw zonen R.(...), S.(...) en G.(...) bovendien aangevraagd met andere paspoorten dan diegene die u voorlegt op het Commissariaat-generaal, respectievelijk voor hun paspoorten met nummer AK0482904 dd. 10.04.2010, AK0508938 dd. 20.05.2010 en AK0508937 dd. 20.05.2010. Dit is dus helemaal tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring dat uw zonen in augustus 2010 pas voor het eerst een paspoort kregen (zie boven). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Ik kan geen verklaring geven. Dat zijn zaken van toeristische bureaus. Volgens mij is de ambassade in Armenië bezig met business'. Als u daarop gezegd en getoond wordt dat op de geboorteaktes van uw zonen de nummers staan van hun paspoorten afgeleverd in april en mei 2010, antwoordt u 'Ik kon het niet weten want ik was niet in Armenië'. Als u er op gewezen wordt dat u in april en mei wel nog in Armenië was en pas in augustus wegging, verklaart u 'Is het niet mogelijk dat toeristische bureaus met terugkerende kracht alles geregeld hebben?' (CGVS p. 11). Dit antwoord heft de tegenstrijdigheid omtrent de paspoorten van uw zonen echter niet op. Bovendien is, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, iedere Armeniër verplicht vanaf zestien jaar een paspoort te hebben. Bijgevolg moest uw zoon R.(...) al vanaf 15 oktober 2009 een paspoort hebben. Hiermee worden uw bovenstaande beweringen over het paspoort van uw oudste zoon R.(...) nogmaals weerlegd. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door uw verklaringen omtrent uw reisroute. Zo verklaart u met de auto van Yerevan naar de haven van Poti in Georgië gereden te zijn, daar de boot te hebben genomen naar een stad waarvan u de naam niet weet en zo verder naar Polen. Daar wachtte u uw kinderen op en ging u eind oktober 2010 met hen naar België. U verklaart de hele weg afgelegd te hebben met uw paspoort met nummer AE0432609 waar geen visum in stond en bij het oversteken van de grens met de Europese Unie in Polen geen identiteitscontrole gekregen te hebben (CGVS p. 9). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Bij uw Duitse visumaanvraag (zie administratief dossier) verklaarde u immers de route Yerevan-Praag-Brussel-Yerevan te zullen volgen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan

het administratieve dossier, dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u de Schengenzone betrad zonder visum in uw paspoort en dat u aan de grens in Polen geen identiteitscontrole kreeg. Gelet op alle bovenstaande tegenstrijdigheden omtrent uw paspoort(en), die van uw man en zonen, omtrent uw visumaanvraag met als doel familiebezoek en de visumaanvragen van uw zonen en omtrent uw familieleden, ontstaat het sterke vermoeden dat u uw paspoort met nummer AK0483867 bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld het moment, de wijze van uw vertrek, verborgen te houden en dat u bewust informatie verzwijgt om de werkelijke redenen van uw vertrek niet prijs te geven. Wat betreft uw problemen als gevolg van **het incident in het militair commissariaat**, bent u er niet in geslaagd de door u aangehaalde vrees aannemelijk te maken. Ten eerste dienen twee belangrijke opmerkingen gemaakt te worden over de Armeense legerdienst (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) die de aannemelijkheid van de door u aangehaalde feiten in twijfel trekken. In het kader van de militaire dienstplicht ondergaan Armeense jongens een medische keuring op zestienjarige leeftijd. Volgens de Armeense wet zou uw zoon R.(...) deze keuring dus moeten ondergaan hebben in 2009 (zoals u zelf ook aangeeft, CGVS p. 13). U verklaart echter dat hij dat in 2009 telkens uitstelde tegenover zijn leraar van het militair vak op school omdat hij bijles volgde in de hoofdstad en zich pas in juli 2010 (dus op zijn zeventiende) bij het militair commissariaat meldde waarbij het incident plaatsvond. Als u gevraagd wordt of de bijles voor de leerkracht een voldoende 'verschuiving' bood, antwoordt u 'Het was niet strafbaar in de ogen van de leerkracht. Omdat mijn zoon dat niet weigerde. Hij was wel van plan om naar daar te gaan' (CGVS p. 13-14). Gelet op de bijzonder strikte controle van de Armeense autoriteiten op het naleven van de dienstplicht, is deze verklaring opmerkelijk, te meer omdat u geen enkel begin van bewijs voorlegt over de schoolse activiteiten van uw zoon vanaf 2009. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat de Armeense wet personen vrijstelt van militaire dienstplicht als zij eerst hogere studies wensen te doen. Aangezien uw zoon dus op een legale manier een vrijstelling zou kunnen bekomen voor zijn legerdienst (hij wou immers doktersstudies volgen aan de universiteit, CGVS p. 14-15), is het bijzonder opvallend dat hij alsnog naar het leger moest van V.(...) N.(...). Als u driemaal gewezen wordt op de vrijstelling die uw zoon had kunnen bekomen, antwoordt u eerst 'Momenteel bestaat die wet in Armenië niet meer. Zelfs voor een jaar uitstel werd dat niet aanvaard. Omdat de kinderen van mensen van overheid hun legerdienst niet doen. Daarom is een gewone burger wel verplicht om op tijd naar leger te gaan', daarna 'Ervoor werd er ook heel veel geld gebruikt. Zonder geld is het niet mogelijk. Hij weigerde niet naar leger te gaan. Hij wou dat wel doen, maar zijn bedoeling was, eerst te studeren en dan naar leger gaan. Het enige wat mijn zoon wou doen, waren de examens goed afleggen' en uiteindelijk 'Die persoon maakte daarvan een probleem. Hij heeft nooit gestudeerd. Hij was jaloers op mijn zoon' (CGVS p. 15). Deze verklaringen stroken echter niet met de toegevoegde informatie en zijn bijgevolg weinig aannemelijk. Bovendien kaartte uw zoon R.(...) deze vrijstelling volgens uw verklaringen – volkomen legaal – aan tijdens zijn onderhoud met V.(...) N.(...) (CGVS p. 13-15). Bijgevolg ontbrak het N.(...) aan elk wettelijk motief om uw zoon wel voor het leger op te roepen. In dit opzicht is het opmerkelijk dat u noch uw zoon dit recht nergens opgeëist hebben (CGVS p. 17), te meer omdat u verklaarde 'ik wou het hoofd van de militaire dienst op dezelfde dag zien om klacht in te dienen. Op die dag heb ik het niet gekund' (CGVS p. 13). Ten tweede legt u een aantal tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk dat u officieel beschuldigd wordt door de politie van Ararat en dat u dat weet omdat u van hen een convocatie kreeg (CGVS p. 4-5). Later verklaart u dat u niet weet waarvoor u opgeroepen werd met die convocatie, dat u niet weet of daar verder onderzoek naar gevoerd is en dat u niet weet of daar een rechtszaak van gekomen is. Als u gevraagd wordt of u dan wel weet of u officieel beschuldigd wordt, antwoordt u 'ik weet het niet' (CGVS p. 17-18). Hiermee verschaft u echter geen verdere duidelijkheid over uw al dan niet inbeschuldigingstelling. Ten derde blijkt uw gedrag niet in overeenstemming met wat van een asielzoeker kan verwacht worden. Zo legt u de convocatie waarvan sprake, slechts voor het eerst voor aan de Belgische asielinstanties op het CGVS op 27 mei 2011 en niet op DVZ bij uw asielaanvraag op 28 oktober 2010 of op uw latere gesprek bij DVZ op 7 december 2010 (zie ontvangstbewijs DVZ dd. 7.12.2010 in administratief dossier dat u ondertekende), hoewel u verklaarde dat u de convocatie meebracht toen u vanuit Armenië naar België kwam (CGVS p. 7). Van een asielzoeker met een oprechte vrees voor vervolging of voor ernstige schade kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat ze alle relevante documenten om het asielrelaas te staven reeds in het begin van de asielprocedure voorlegt als ze daarover beschikt, te meer omdat de bewijslast wel degelijk bij de asielzoeker in kwestie ligt. Als u gevraagd wordt waarom u de convocatie niet op DVZ neerlegde, antwoordt u 'werd niet gevraagd'. Als u daarop gezegd wordt dat het nochtans belangrijk is voor uw asielrelaas, verklaart u 'ik wist het niet. Er werd mij gevraagd heel kort te zijn' (CGVS p. 8). Gelet op bovenstaande opmerkingen over het voorleggen van documenten en het door u

ondertekende ontvangstbewijs op DVZ, volstaat deze uitleg niet waarom u de convocaties niet bij het begin van uw asielprocedure voorlegt. Bovendien blijkt u bijzonder weinig interesse te hebben in de inhoud van deze convocaties. Hoewel u verklaart dat deze convocaties niet officieel was wegens het ontbreken van een officiële hoofding en een stempel en dat u uit de convocaties afleidt dat N.(...) tegen u een klacht indiende (CGVS p. 4-5, p. 8, p. 17), verklaart u tweemaal nagelaten te hebben te informeren waarvan precies u dan wel (al dan niet valselyk) beschuldigd werd (CGVS p. 7 & p. 17). U was nochtans in de mogelijkheid om dit te doen omdat u verklaart tijdens het onderduiken, na het ontvangen van de convocaties, nog contact te hebben gehad met uw vriendin A.(...) A.(...) die bij de politie werkte en die volgens u meer wist over N.(...), en zijn klacht, onder andere via haar collega's (CGVS p. 15 & p. 18-19). Van een asielzoeker met een oprechte vrees voor vervolging of voor ernstige schade kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat ze de reden van een convocaties nagaat, zeker als blijkt dat de beschuldiging vals zou zijn en als zij daartoe de mogelijkheid had. Nog in verband met deze convocaties, dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat er ondanks presidentiële initiatieven tegen corruptie sinds 2003 geen enkele significante verbetering hieromtrent is vastgesteld en dat documenten van de autoriteiten in Armenië heel gemakkelijk gekocht kunnen worden. In het licht van bovenstaande opmerkingen over de convocaties die u voorlegt, rijzen dus ernstige twijfels over het tijdstip wanneer en de manier waarop u die bekomen bent, en over de door u aangehaalde gevolgen van deze convocaties. Daarnaast legt u bijzonder weinig interesse aan de dag aangaande een aantal cruciale elementen in uw asielrelaas. Zo verklaart u eerst dat N.(...) een medewerker is van de militaire dienst van Vedi, dat hij een lage positie heeft in het leger maar wel een goed werk. Daarop verklaart u dat hij hoofd van het peloton is. Gevraagd naar welk peloton, antwoordt u 'Ik snap daar ook niet zoveel van. Ik kan niet preciezer zijn welke positie hij heeft en waar. Ik weet alleen dat hij werk heeft bij militaire dienst. Staat niet zo hoog maar kan heel veel doen'. Als u daarop gevraagd wordt waarom u zegt dat hij hoofd van het peloton is als u niet weet welke functie hij heeft, antwoordt u 'Ik heb dat gehoord. Wat voor werk hij doet interesseert mij niet. Ik zag hem in verband met mijn zaken' (CGVS p. 12). Nog later zal u verschillende keren herhalen dat N.(...) een belangrijke functie heeft en veel connecties (CGVS p. 16-17). Ook heeft u tijdens uw verblijf in Polen, terwijl uw kinderen nog bij de oom van uw vriendin waren, nagelaten te vragen of uw zoon nog iets hoorde van het militair commissariaat. Hiermee geconfronteerd, zegt u 'nee, dat interesseerde mij niet' (CGVS p. 19). Van een asielzoeker met een oprechte vrees voor vervolging of voor ernstige schade kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat ze nagaat welke positie in de maatschappij en/of het leger haar vervolger bekleedt en zich na haar vertrek uit haar land informeert over de afloop van haar situatie, zeker als haar kind die betrokken was bij haar problemen nog in haar land verblijft. Tenslotte verklaart u geen asielaanvraag gedaan te hebben in Polen omdat u in afwachting was van uw kinderen. Als u gewezen wordt op het feit dat u niet op uw kinderen hoeft te wachten om daar een asielaanvraag te doen, antwoordt u 'ik weet het niet. Ik was gewoon aan het denken aan mijn kinderen' (CGVS p. 9). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de gelegenheid om internationale bescherming te zoeken tegen uw problemen (in casu: bij uw aankomst in augustus 2010 in Polen) onmiddellijk grijpt en daar niet mee wacht tot in een derde land (in casu: uw aankomst in oktober 2010 in België). Wat betreft **de situatie van uw man**, verklaart u dat hij tijdens de gebeurtenissen op 1 maart 2008 cd's uitdeelde met beelden van de betogingen en dat hij geen lid was van een partij, maar wel een demonstrant. U verklaart dat hij sinds 1 maart 2008 verdwenen is en dat u sindsdien geen nieuws meer heeft van hem. U verklaart ook dat het incident op het militair commissariaat niets te maken heeft met de verdwijning van uw man of met zijn activiteiten op 1 maart 2008 en dat uw vertrek uit Armenië er niets mee te maken heeft (CGVS p. 3 & p. 20). Daarnaast legt u onsamenvattende verklaringen af over het feit of uw man al dan niet gezocht wordt door de autoriteiten wegens '1 maart 2008'. Zo verklaart u aanvankelijk dat dat niet het geval is. Op de vraag waarom hij dan nog altijd weg is als hij niet gezocht wordt door de autoriteiten, antwoordt u 'ik kan het niet beantwoorden tot nu toe'. Als u daarna verschillende keren gevraagd wordt naar de link tussen zijn verdwijning en de gebeurtenissen op 1 maart 2008, verklaart u 'Ikzelf denk dat dat te maken heeft met zijn cd's. De verdwijning.', 'wat er precies gebeurd is met hem, weet ik niet, maar van de medewerkers van de politie hoorde ik dat 300 mannen een dag nadien verdwenen zijn.', 'bij mijn weten ontkent de politie dat mensen verdwenen zijn' en 'Nee, daarmee wil ik zeggen dat S.(...) S.(...) in ogen van de Europese diensten liegt door te zeggen dat alles in orde is. Hij zegt dat er geen politieke gevangenen zijn'. U verklaart dat burens en dorpelingen beweerden dat uw man niet meer met u wilde verderleven en daarom van bij u is weggegaan; als u in dit verband gevraagd wordt of het kan zijn dat uw man ergens vrijwillig naartoe vertrokken is, verklaart u 'Ik heb zoiets gehoord daarover maar ik geloof dat niet. Volgens mij is de oorzaak de cd's. Maar ik ben niet zeker' (CGVS p. 20-21). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat de situatie van uw man iets te maken zou hebben met de

politieke gebeurtenissen van 1 maart 2008. Uit de informatie blijkt immers dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Logischerwijs kan ook gesteld worden dat personen die niet politiek geëngageerd zijn, maar wel op de manifestatie aanwezig waren en daardoor als opposant aanzien worden (i.e. uw man), evenmin het onderwerp van vervolging uitmaken. Uit de informatie blijkt dat dit evenmin het geval is voor familieleden van opposanten (i.e. uzelf en uw drie zonen). Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (namelijk uw vermoeden dat de verdwijning van uw man iets te maken heeft met zijn activiteiten op 1 maart 2008) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u opsomt. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat als uw man effectief het slachtoffer zou zijn geweest van politieke repressie vanwege de autoriteiten ten tijde van 1 maart 2008 (zoals u vermoedt), het heel eigenaardig is dat hij op 14 april 2010 door diezelfde autoriteiten nog een nieuw Armeens paspoort zou gekregen hebben (zie boven). Als u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u 'ik kan geen uitleg geven' (CGVS p. 21). Uw antwoord bevestigt het standpunt van het Commissariaat-generaal hieromtrent. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u geuite vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw paspoort, dat van uw drie zonen, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, die van uw drie zonen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De twee krantenartikels bevatten informatie over wantoestanden in het Armeens leger, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen. Wat betreft de convocatie, dient verwezen te worden naar de eerdere bespreking ervan (zie boven). Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing. Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw zus K.(...) G.(...) (O.V. 4.566.884) en uw broer K.(...) G.(...) (O.V. 4.566.877) – waarvan u beweert dat ze geen familie zijn en dat u ze niet kent – door het Commissariaat-generaal respectievelijk een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen op 13 mei 1997 en een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 3 juli 2009.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster zet kort uiteen welke voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan. In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de juiste en relevante feiten en dat er teveel aandacht wordt besteed aan de leugen van verzoekster. Verzoekster betwist niet dat ze heeft gelogen, verontschuldigt zich hiervoor en voegt een brief bij het verzoekschrift met haar verontschuldiging aan de Raad. Verzoekster had gelogen omdat ze geen vertrouwen had in de autoriteiten, noch in haar pro deo-advocaat en bang was dat haar asielaanvraag slechte gevolgen zou hebben voor haar zus. Ze had namelijk in 2010 een visumaanvraag ingediend om haar zus te bezoeken

en haar zus heeft zich garant gesteld voor verzoeksters bezoek. Verzoeksters kinderen kregen geen visum, waardoor ze uiteindelijk besloot om niet naar België te komen. Ondertussen hebben verzoekster en haar zoon problemen ondervonden in hun land en daarom heeft verzoekster gebruik gemaakt van haar visum om het land uit te vluchten. Verzoekster besluit dat haar leugen niet van dien aard is dat het haar asielrelaas volledig ondermijnt. In een tweede onderdeel reageert verzoekster op de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de wettelijke mogelijkheden in Armenië om vrijstelling te bekomen van de legerdienst wegens studies in dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de juiste en relevante feiten. Het Commissariaat-generaal zou zich louter baseren op het bestaan van de Armeense wet, zonder na te gaan of dit in de praktijk wordt toegepast. Het Commissariaat-generaal houdt ook geen rekening met de krantenartikelen die werden neergelegd, aangezien deze zelfs niet worden vermeld in de bestreden beslissing, terwijl deze documenten belangrijk waren voor de beoordeling van de asielaanvraag. Volgens de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, is er sprake van corruptie bij de plaatsing van soldaten. Een rijke familie kan er namelijk voor zorgen dat een nieuwe soldaat niet aan de frontlinie wordt geplaatst. Ook kan het uitstel van de militaire plicht voor studenten worden afgeschaft omwille van personeelstekorten. Bij de dienstplicht komt ontduiking voor vanwege de vrees voor geweld in het leger. Het geweld komt bijvoorbeeld voor bij ontgroeningspraktijken en veel zelfmoorden zijn eigenlijk moorden. Verzoekster verwijst hierbij naar het 'Algemeen ambtsbericht Armenië' van 2010 dat zij tevens aan haar verzoekschrift toevoegt en stelt dat het louter bestaan van de Armeense wet door de eigen informatie wordt weerlegd. Verzoekster benadrukt dat haar verklaringen betreffende N. als plausibel en geloofwaardig voorkomen. Met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld, verwijst verzoekster het Commissariaat-generaal de vragen uit de context te halen. Verzoekster beklemtoont dat ze in het begin van het interview duidelijk uiteengezet heeft waarom zij werd geconvoceerd en op welke wijze dat dat gebeurde en vervolgens op alle vragen duidelijk geantwoord heeft. Ze heeft echter op het einde van het interview twee keer *"ik weet het niet"* geantwoord. Op de ene vraag, namelijk *"maar als u niet weet waarom u opgeroepen werd, als u niet weet of er verder onderzoek naar gebeurd is en als u niet weet of er een rechtszaak is geweest, weet u dan wel of u officieel beschuldigd wordt van iets zoals u daarnet zei?"*, kon ze niet antwoorden omdat de vraag te ingewikkeld is. Op de volgende vraag antwoordde verzoekster *"tot nu toe heeft hij zijn klacht niet ingetrokken"*. Nu verduidelijkt ze dat ze niet wist of er al dan niet een rechtszaak was gestart omdat ze al gevlucht was. Ze beschikte enkel over de informatie die haar vriendin haar bezorgde. Haar vriendin vertelde dat N. zijn klacht niet heeft ingetrokken.

Wat de (laattijdige) neerlegging van de convocatie en de kennis van verzoekster van de inhoud betreft, stelt zij dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangemoedigd werd om het zo kort mogelijk te houden en dat uit het gehoor niet blijkt dat haar werd gevraagd of zij documenten wou neerleggen, waardoor ze de convocatie pas bij het Commissariaat-generaal heeft voorgelegd. Betreffende de verklaring bij het Commissariaat-generaal dat er veel corruptie bestaat en dat men documenten kan behalen tegen betaling, verduidelijkt verzoekster dat toen de politiemann de convocatie bracht, ze kwaad werd en ze dacht dat N. de politieagent had omgekocht, zodat hij haar zou oproepen als dader. Wat de inhoud van de convocatie betreft, herhaalt verzoekster wat ze hierover heeft gezegd en benadrukt ze dat ze veel informatie heeft gegeven over de convocatie aangezien ze duidelijk heeft uitgelegd hoe ze die heeft verkregen en waarom ze werd opgeroepen. Verzoekster stelt ook dat het normaal is dat ze de positie van N. in het leger niet kon toelichten aangezien ze geen militaire opleiding heeft gehad. Verzoekster herhaalt wat ze hierover heeft gezegd en voegt daaraan toe dat ze van haar vriendin en anderen wist dat N. veel macht had en dat ze zich heeft geïnformeerd over de afloop van haar situatie bij haar vriendin die politieagent is, waardoor het Commissariaat-generaal onterecht kon besluiten dat ze geen asielzoeker is met een oprechte vrees.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48/2 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van *"de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*. Verzoekster benadrukt dat het Commissariaat-generaal een grondig onderzoek moet voeren en citeert randnummers 198 en 199 van het handboek van het UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (UNHCR Proceduregids). Uit deze passage van de UNHCR Proceduregids kan men volgens verzoekster afleiden *"dat een asielzoeker soms geneigd is omwille van zijn vrees om de autoriteiten te vrezen"*. Ze herhaalt dat de hoofdreden van de asielaanvraag de problemen zijn die haar zoon heeft ondergaan betreffende de militaire dienstplicht. Verzoekster geeft toe dat ze op sommige punten heeft gelogen, maar dat deze leugens niet heel het relaas kunnen ondermijnen. Het handboek laat impliciet gelden dat omwille van hun vrees ten opzichte van de autoriteiten, sommige asielzoekers geneigd zijn om sommige informatie

te verbergen of te liegen. Verzoekster herhaalt dat ze heeft gelogen omdat ze wantrouwen had in de autoriteiten en dat ze bang was voor de gevolgen voor haar zus, aangezien ze heeft geprofiteerd van het visum waarvoor haar zus garant was. Verzoekster stelt verder dat het Commissariaat-generaal ook haar zoon had moeten ondervragen aangezien hij een risico loopt op de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM in geval van een terugkeer. Haar zoon moet nu de gevolgen dragen van de verkeerde keuze van zijn moeder. Verzoekster is zich bewust van haar fout en geeft bij deze de toestemming om haar zoon te verhoren. Haar zoon is bijna 18 jaar oud en is zich bewust van het belang van de asielaanvraag van zijn moeder. Hij is degene die het meest het risico loopt om een schending te ondergaan van artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hij zal verplicht worden om zijn dienstplicht uit te voeren. Verzoekster is ervan overtuigd dat hij in één van de slechtste plaatsen zal belanden omwille van het relletje dat hijzelf en verzoekster hebben gehad met N. Verzoeksters zoon heeft volgens haar het recht om te worden geconfronteerd met vaagheden en tegenstrijdigheden van het relaas van zijn moeder. Verzoekster kan zich daarenboven moeilijk uitspreken over de reisroute van haar zonen aangezien ze er niet bij was.

In een derde middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster citeert artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet en voegt daaraan toe dat het Commissariaat zich enkel baseert op het bestaan van een wet die bepaalt dat personen worden vrijgesteld van de militaire dienstplicht als zij eerst hogere studies wensen te volgen. Verzoekster benadrukt dat ze dit nooit heeft ontkend, maar dat ze reeds heeft uitgelegd dat commissaris N. er toch voor zal zorgen dat haar zoon voor het leger wordt opgeroepen en dat hij de vrijstelling niet zou kunnen bekomen omwille van de haat van N. tegenover verzoeksters zoon. Ze herhaalt daarbij het incident met N. verzoekster herhaalt dat ze reeds heeft uitgelegd dat de wet niet wordt toegepast en dat in de praktijk de gewone burger verplicht is om op tijd naar het leger te gaan, aangezien er anderen zijn die aan hun legerplicht ontsnappen. Verzoekster stelt daarnaast dat haar zoon kan worden beschouwd als lid van een sociale groep, zijnde jongeren van 17-18jaar van niet-militaire families die hun studies wensen verder te zetten, beter gekend als "*intellectuelen*". Verzoekster poneert dat haar verklaringen omtrent het incident in het militaire commissariaat prima facie als geloofwaardig overkomen en dat zij en haar zoon het slachtoffer zijn van een vervolging, namelijk dat ze werden opgeroepen op het militair commissariaat, dat ze werden bedreigd om hun dienstplicht uit te voeren, ook al viel haar zoon onder de vrijstelling, dat ze werden bedreigd om naar één van de gevaarlijkste plekken te worden gestuurd, namelijk Karabagh zodat haar zoon gewond of gedood ging worden en dat N. een klacht indiende tegen verzoekster. Verzoekster besluit met een korte herhaling van haar uiteenzetting en voegt daaraan toe dat ze twee krantenartikelen heeft neergelegd die over personen gaan die werden gemarteld tijdens hun dienstplicht, waardoor ze zijn gestorven.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de door verzoekster aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekster volledig ondermijnd wordt door haar verklaringen omtrent haar paspoort en dat van haar familieleden, omtrent haar reisroute en omtrent haar visumaanvraag en deze van haar zonen. De informatie die verzoekster heeft verstrekt stemt immers, zo wordt in de beslissing gesteld, niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Bovendien blijkt verzoekster bepaalde informatie uit haar eerdere visumaanvragen bij de Duitse Ambassade en bij de Belgische Ambassade in Moskou te ontkennen ter gelegenheid van haar gehoor of kan ze hiervoor geen aanvaardbare verklaring geven. Ook wat de problemen als gevolg van het incident in het militair commissariaat betreft, is verzoekster er blijkens de bestreden beslissing niet in geslaagd de aangevoerde vrees aannemelijk te maken. De verklaringen van verzoekster in verband met de militaire dienstplicht van haar zoon en het niet in

aanmerking komen voor een vrijstelling zijn vooreerst niet geloofwaardig, stroken niet met de toegevoegde informatie en worden evenmin gestaafd met bewijzen. Er werden ook enkele tegenstrijdigheden vastgesteld in verzoeksters verklaringen over deze dienstplicht. Ten derde blijkt verzoeksters gedrag niet in overeenstemming met wat van een asielzoeker kan verwacht worden. Zo legt verzoekster de convocaties slechts voor het eerst voor op het Commissariaat-generaal en niet op de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar uitleg hieromtrent volstaat volgens de commissaris-generaal niet om dit te vergoelijken. Daarnaast blijkt dat verzoekster bijzonder weinig interesse heeft in de inhoud van de convocaties. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat documenten van de autoriteiten in Armenië heel gemakkelijk gekocht kunnen worden, waardoor er twijfels rijzen over de betrouwbaarheid van de convocaties. Verzoekster wordt ook verweten weinig interesse te tonen aangaande een aantal cruciale elementen in haar asielrelaas. Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend in Polen, aangezien ze daar heeft verbleven. Indien verzoekster daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had, kan van haar redelijkerwijs verwacht worden dat ze de gelegenheid om internationale bescherming te zoeken onmiddellijk grijpt. Tenslotte zijn de verklaringen betreffende de situatie van verzoeksters echtgenoot niet aannemelijk aangezien ze onsamenvattend zijn. Bovendien blijkt uit informatie van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat de verdwijning van verzoekster man iets te maken heeft met zijn activiteiten op 1 maart 2008. Verzoekster brengt dan ook geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door haar beschreven ingrijpende problemen bevestigen. Tenslotte worden in de beslissing het paspoort van verzoekster, dat van haar zonen, haar huwelijksakte en geboorteakte besproken. Aangezien deze stukken enkel persoonsgegevens bevatten, wordt de inhoud ervan niet betwist. Van de twee krantenartikels wordt in de beslissing gezegd dat ze informatie bevatten over wantoestanden in het Armeense leger, maar dat ze geen betrekking hebben op verzoeksters persoonlijke problemen.

2.5. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR Proceduregids 1992, 205). Verzoekster werd er van in het begin van haar procedure op gewezen dat ze steeds de waarheid moest vertellen en dat *“Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen”* (stuk 10, Vragenlijst 05/05/2011, p. 1). Uit de door verzoekster geciteerde paragrafen uit de UNHCR Proceduregids kan geenszins een vrijgeleide worden afgeleid om leugenachtige verklaringen af te leggen omtrent reisdocumenten en verkregen visa. Het door verzoekster geschetste wantrouwen kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent de reisdocumenten weer te geven. De Raad kan zich bijgevolg niet aansluiten bij verzoeksters poging om haar leugens te vergoelijken door te stellen dat ze *“noch vertrouwen had in de autoriteiten, noch in haar pro deo advocaat”* en bang was dat haar asielaanvraag slechte gevolgen zou hebben voor haar zus (Verzoekschrift, p. 5). Ondanks de brief met excuses die verzoekster aan de Raad richt (Verzoekschrift, bijlage 5), dringt zich de vaststelling op dat de leugenachtige verklaringen niet zozeer hun grondslag vinden in het wantrouwen van verzoekster, maar eerder in de wil om de werkelijke motieven van het vertrek uit haar land van herkomst, met name een hereniging met haar familieleden, voor de Belgische autoriteiten verborgen te houden. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig besluiten dat de houding van verzoekster haar algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Aangezien de overwegingen met betrekking tot de leugenachtige verklaringen van verzoekster - zoals hieronder zal blijken - niet het enige motief uitmaken van de bestreden beslissing, slaagt verzoekster er geenszins in aan te tonen dat de commissaris-generaal te veel aandacht besteedt aan deze leugens zoals zij beweert.

2.6. Verzoekster beweert problemen te hebben gekend naar aanleiding van het oproepen van haar zoon voor zijn legerdienst, waarbij zij in een handgemeen verwickeld raakte met N. en anderzijds omwille van de cd's die haar echtgenoot had uitgedeeld na de presidentsverkiezingen van februari 2008. Het zijn net de verklaringen omtrent de beweemde problemen als gevolg van het incident in het militair commissariaat, de zogenoemde oorzaak van alles, die als ongeloofwaardig werden beschouwd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de Armeense dienstplichtwet op grond van artikel 13 voorziet in een opschorting van de dienstplicht op grond van studies (stuk 14, Landeninformatie, CEDOCA Antwoorddocument 'motifs dispense service militaire', 13/07/2009). Het komt op grond van het beginsel *“actori incumbit probatio”* aan verzoekster toe om eventueel concreet aan te tonen dat deze wet in de praktijk niet zou worden toegepast, zoals zij lijkt te suggereren. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal betreffende de door verzoekster neergelegde krantenartikels (stuk 13, Documenten, 'Artikel Armenian Times') van mening was dat deze informatie bevatten over wantoestanden in het Armeense leger, maar geen betrekking hebben op verzoeksters persoonlijke

problemen (bestreden beslissing, p. 6). De bewering van verzoekster dat de krantenartikels niet worden vermeld in de bestreden beslissing, mist bijgevolg feitelijke grondslag. De Raad treedt overigens de beoordeling van de commissaris-generaal van de krantenartikels bij. Waar verzoekster op grond van een aantal gegevens uit het aan het administratief dossier toegevoegde 'Algemeen ambtsbericht Armenië' (stuk 14, Landeninformatie, 'Algemeen ambtsbericht Armenië') probeert een verklaring te vinden voor het feit dat haar zoon gedwongen zou worden om, ondanks zijn voorgenomen studies, zijn legerdienst te vervullen. Verzoeksters betoogt dat er veel sprake is van corruptie bij de plaatsing van soldaten en dat het ambtsbericht het geweld binnen het leger aantoont, volstaat niet om aannemelijk te maken dat dit een bewijs zou vormen van de bewering dat haar zoon, ondanks zijn vrijstelling krachtens de wet, zijn legerdienst moest vervullen. In het ambtsbericht wordt namelijk uitdrukkelijk vermeld dat studenten een vrijstelling krijgen van hun dienstplicht totdat zij hun diploma hebben gehaald (stuk 14, Landeninformatie, 'Algemeen ambtsbericht Armenië', p. 47). Uit de door verzoekster vermelde ontduikingspraktijken bij de dienstplicht kan niet worden afgeleid dat personen die recht hebben op een vrijstelling alsnog gedurende het uitstel gedwongen zouden worden de dienstplicht te voldoen. Bijgevolg kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij stelt dat haar verklaringen betreffende N. als plausibel en geloofwaardig overkomen.

2.7. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Deze documenten hebben vervolgens slechts bewijswaarde voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Verzoekster slaagde er echter niet in te verhelderen of zij al dan niet officieel in verdenking werd gesteld naar aanleiding van het handgemeen met N. Bij aanvang van het gehoor verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat zij officieel in beschuldiging was gesteld (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 4). Later blijkt dat verzoekster niet weet of er een rechtszaak loopt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 17-18). Haar verklaring voor deze onduidelijkheid, met name dat een bepaalde vraag hieromtrent te ingewikkeld was, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit de desbetreffende passage uit het gehoorverslag kan immers niet worden afgeleid dat verzoekster deze vraag niet begrepen had. Bij aanvang van het gehoor werd overigens uitdrukkelijk aan verzoekster meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moeten worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 1), waardoor ze de kans had om uitleg te vragen. Bovendien werd bij het afronden van het gehoor uitdrukkelijk het volgende gevraagd: *"Heeft u mijn vragen begrepen?"*, waarop verzoekster *"Ja"* antwoordde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 21). De informatie dat N. zijn klacht niet heeft ingetrokken, die verzoekster via haar vriendin verkreeg, volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij wel degelijk officieel wordt gezocht. De tegenstrijdige verklaringen van verzoekster doen afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde convocaties (stuk 13, Documenten, convocaties), die verzoekster neerlegt ter ondersteuning van haar relaas. De Raad merkt immers op dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat ze de convocaties had weggegooid (stuk 10, Vragenlijst DVZ, p. 2), terwijl ze deze als stavingsstuk neerlegt ter gelegenheid van haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Als rechtvaardiging voor de laattijdige neerlegging van het kwestieuze document, voert verzoekster aan dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemoedigd om het kort te houden. Dit ontslaat haar echter niet van de verplichting om al haar documenten voor te leggen, zoals haar trouwens uitdrukkelijk werd opgedragen (stuk 10, Vragenlijst 05/05/2011, p. 1).

2.8. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde onzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat documenten van de autoriteiten in Armenië heel gemakkelijk gekocht kunnen worden (stuk 14, Landeninformatie, CEDOCA antwoordfiche ARM, 'Valse (echte) documenten'). Verzoekster weerlegt deze informatie niet, maar beperkt tot de blote, niet-relevante bewering dat N. de politieagent had omgekocht zodat hij haar zou oproepen als dader van een agressie jegens hem. De bewering van verzoekster dat zij veel informatie zou hebben gegeven over de convocaties, wordt tegengesproken door de gegevens die blijken uit het gehoorverslag. Zo bleek verzoekster niet op de hoogte te zijn van het vermelde artikel 205 van de Procedurewet, weet ze niet waarom zij werd opgeroepen en kan zij niet op overtuigende wijze verklaren waarom de hoofding en een stempel ontbreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 7-8).

2.9. Wat de positie van N. in het leger betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster eerst verklaarde dat N. een lage positie heeft in het leger (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 12), terwijl ze daarna verklaarde dat zijn positie niet zo laag was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 16). Deze tegenstrijdigheid, aangevuld met enkele vaagheden en expliciete uitingen van desinteresse zoals *"Wat voor werk hij doet, interesseert mij niet"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 12), vormt een

indicatie van een gebrek aan interesse voor haar problemen, aangezien N. de reden is van verzoeksters vlucht (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 12). Deze indicatie wordt verder bevestigd door de vaststelling dat verzoekster tijdens haar verblijf in Polen naliët te vragen of haar zoon nog iets hoorde van het militair commissariaat (stuk 4, gehoorverslag CGVS 27/05/2011, p. 19). Een dergelijk manifest gebrek aan interesse relativeert de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Verzoeksters nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is.

2.10. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat deze verdragsartikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster beperkt zich in haar uiteenzetting tot een herhaling van haar asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas kan zij zich echter niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Omwille van diezelfde ongeloofwaardigheid ziet de Raad geen reden om de beslissing te vernietigen om de commissaris-generaal de gelegenheid te bieden de zoon van verzoekster te ondervragen, waardoor de aan haar verzoekschrift toegevoegde schriftelijke toestemming (Verzoekschrift, bijlage 4), niet dienstig is. De Raad stelt vast dat de zoon van verzoekster ondertussen meerderjarig is geworden en hij, indien er in zijn hoofd werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, in eigen naam een asielaanvraag kan indienen. Verzoekster brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissingen zouden voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, ze tijdens het interview de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens als taal machtig is. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.12. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.13. Er werd geen schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN